

2. Baggrund.

2.1. Justitsministeriets udvalg om revision af forbrugeraftaleloven.

I forbindelse med vedtagelsen af direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser nedsatte Justitsministeriet et udvalg om revision af forbrugeraftaleloven (herefter »udvalget«).

Udvalget fik til opgave at fremkomme med forslag til de lovændringer, der bør foretages med henblik på at gennemføre de civile retlige dele af direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser.

Udvalget fik samtidig til opgave at foretage en gennemgang af forbrugeraftaleloven med henblik på en generel revision, der navnlig skulle tage sigte på at modernisere og forenkle loven, i det omfang udvalget fandt behov og mulighed herfor. Herunder har udvalget skullet overveje betydningen for de gældende regler af markedsudviklingen og af den teknologiske udvikling med digitale produkter og tjenesteydelser.

Højesteretsdommer og formand for Forbrugerklagenævnet Lene Pagter Kristensen har været formand for udvalget. Herudover har udvalget bestået af professor Peter Møgelvang-Hansen samt repræsentanter for Den Danske Dommerforening, Advokatrådet, Dansk Handel & Service, Dansk Industri, Finansrådet, Forbrugerrådet, Forsikring & Pension, HTS – Handel, Transport og Serviceerhvervene, Håndværksrådet, Realkreditrådet, Økonomi- og Erhvervsministeriet, Videnskabsministeriet og Justitsministeriet.

Udvalget har i februar 2004 afgivet betænkning nr. 1440/2004 om revision af forbrugeraftaleloven.

Lovforslaget svarer til udvalgets lovudkast, dog med tilføjelse af forslag til ændring af regler i pensionsbeskatningsloven, jf. nærmere herom i afsnit 4.2.10.

2.2. Nordisk samarbejde.

Danmark, Sverige og Finland som medlemmer af EU samt Norge og Island i kraft af EØS-aftalen er alle forpligtet til at gennemføre direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser i national ret.

Gennemførelsen af direktivet er blevet drøftet på en række møder i en nordisk arbejdsgruppe bestående af embedsmænd fra de nordiske lande navnlig med henblik på at nå frem til en fælles forståelse af direktivets bestemmelser.

2.3. Direktiverne om fjernsalg og dørsalg.

2.3.1. Direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser.

2.3.1.1. Direktivets anvendelsesområde.

Formålet med direktivet er en indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne, jf. direktivets artikel 1, stk. 1.

Finansielle tjenesteydelser er i direktivets artikel 2, litra b, defineret som »enhver tjeneste, der har karakter af bank-, kredit-, forsikrings-, pensions- eller betalingstjenesteydelse«.

Af definitionerne i direktivets artikel 2 fremgår det, at »fjernsalgsaftale« i direktivets forstand omfatter enhver aftale om finansielle tjenesteydelser mellem en erhvervsdrivende (leverandøren), der handler som led i sit erhverv, og enhver fysisk person, der ikke handler som led i sin erhvervsmæssige virksomhed (forbrugeren), når aftalen indgås som led i et system for fjernsalg drevet af den erhvervsdrivende og udelukkende ved brug af en eller flere former for fjernkommunikationsteknikker, dvs. uden at leverandøren og forbrugeren mødes fysisk.

Som eksempler på fjernkommunikationsteknikker kan nævnes telefon, brev, telefax, elektronisk post, internet, radio og fjernsyn, jf. bilag I til det generelle fjernsalgsdirektiv (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF af 20. maj 1997, EFT L 144/19 af 4.6.1997).

Hvis en fjernsalgsaftale om en finansiell tjenesteydelse omfatter en første aftale om tjenesteydelser efterfulgt af successive operationer eller en række enkeltoperationer af samme karakter over en vis periode, gælder direktivet kun i forbindelse med den første aftale. Hvis der ikke foreligger en første aftale om tjenesteydelser, men de successive operationer eller enkeltoperationer af samme karakter over en vis periode gennemføres mellem samme kontrahenter, finder reglerne om oplysningspligt i direktivets artikel 3 og 4 kun anvendelse, når den første operation gennemføres. Gennemføres der ikke nogen operation af samme karakter inden for mere end et år, anses gennemførelsen af den næste operation for at være den første i en ny række af operationer, og reglerne om oplysningspligt i artikel 3 og 4 finder derfor anvendelse, jf. nærmere direktivets artikel 1, stk. 2.

2.3.1.2. Harmoniseringsgraden.

Direktivet indeholder ikke en generel minimumsklausul, hvorefter medlemsstaterne kan gennemføre